

«Βρὲ πῶς μπατηρήσαμε»!

Βρὲ πῶς μπατηρήσαμε πὺν σαρανταρίσαμε...

Γράφει ο **Σαράντος Καργάκος** (Ιστορικός - Συγγραφέας)

Ήταν –ἔτσι τὸ θεώρησα τότε πὺν τὸ πρωτάκουσα– ἓνα βάνανσο τραγουδιστικὸ ἄκουσμα. Παρότι δὲν μὲ ἀφοροῦσε (ἦμουν 9 ἐτῶν), μὲ ἐνοχλοῦσε αὐτὸ τὸ μετακατοχικὸ ἄσμα:

**«Βρὲ πῶς μπατηρήσαμε
πὺν σαρανταρίσαμε...»!**

Τὸ ἄσμα, μετὰ παρέλευση πενταετίας, ἔπαψε νὰ ἔχει σημασία. Ἡ βελτίωση τῶν συνθηκῶν ζωῆς ἔκανε τὰ 40 χρόνια μιὰ ἡλικία ἀνθηρή. Βγήκε ἄλλο ἄσμα τονωτικό: **«Ἡ ζωή, ἀγάπη μου, ἀρχίζει ἀπὸ τὰ σαράντα»**. Ἀργότερα ὁ παλαιὸς μου γείτονας, ὁ διάσημος Γιώργος Ζαμπέτας, ἀνέβασε τὸν πῆχυν: **«Ὁ πενηντάρης, ὁ πενηντάρης εἶναι ὁ νέος τῆς ἐποχῆς»!** Κι ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ κρίση, θὰ θεωρούσαμε σὰν νέο τῆς ἐποχῆς τὸν ἐξηντάρη σὺν κάτι παραπάνω.

Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἡλικιακὴ ἀνθοβολία ἐξαίρεση ἀποτελοῦσαν καὶ ἀποτελοῦν κάποιοι ἔφηβοι –μερικοὶ ἦσαν κάποτε μαθητὲς μου– πὺν ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν πολιτική. Ὅσοι τὴ βόλεψαν καλὰ κι ἔφαγαν ἀκόμα πιὸ καλὰ, παρουσίασαν ἓνα πρόωρο γῆρας. Στὰ 35 εἶχαν χάσει τὴ λυγεράδα τους καὶ στὰ 40 εἶχαν γεράσει προώρως. Πορτραῖτο τοῦ Ντόριαν Γκρέν;

Πιθανῶς ἡ βαρυσαρκία, οἱ ρωγμὲς στὸ πρόσωπο, τὸ τυποποιημένο χαμόγελο, τὸ ἀπλανὲς βλέμμα, ἡ πνευματικὴ πλατυποδία, ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ τους βάρυναν μαζὶ μὲ τὰ κιλά τους. Ἔγιναν **ἐριγιάστορες**. Καὶ ἴσχυσε γι' αὐτοὺς τὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: **«Παχεῖα γαστήρ λεπτὸν οὐ τίκτει νόον»**.

Εἰλικρινά, εἶχα ξεχάσει τὸ μετακατοχικὸ ἄσμα, δηλαδὴ τὸν τραγουδιστικὸ λίβελλο κατὰ τῶν σαραντάρηδων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν. Δυστυχῶς μοῦ τὸ θύμισε ὁ πρωθυπουργὸς πὺν μόλις προχθὲς

τὸν λέγαμε... νεαρό! Μόλις ἔπιασε τὰ 40, ἔπιασε καὶ τὸ τιμόνι τῆς ἐξουσίας. Καὶ τότε μπατίρησε. Δὲν θὰ πῶ σωματικά. Μπατίρησε πολιτικά. Καὶ παράλληλα μπατίρησε (τὸ ρῆμα ἐδῶ ἐνεργητικό) κι ἐμᾶς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ δικό του «**μπατιριλίκι**» θὰ τὸ πληρώσουμε ἐμεῖς ποὺ οἱ πλεῖστοι κινούμεστε στὸν ἀστερισμὸ τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν καὶ κάτι περισσότερο. Δὲν ἀπαλλασσόμεθα βέβαια –λόγω ἡλικίας– ἔναντι παλαιῶν μας ἁμαρτιῶν. Ἡ μεγάλη ἡλικία δὲν ἀποτελεῖ δικαιολογία γιὰ πρότερη ἁμαρτία. Εἶναι θλιβερό νὰ ἐπικαλεῖται κανεὶς γιὰ παλαιότερα λάθη σὰν δικαιολογητικό τα ἄσπρα του μαλλιά. Οὔτε ἡ μεγάλη ἡλικία μᾶς ἔκανε ἔμφρονες. Δυστυχῶς, τὰ χρόνια δὲν φέρνουν πάντα σοφία· φέρνουν γηρατεία. Τούτῃ τῇ στιγμῇ ποὺ χαράσσω αὐτὲς τὶς γραμμὲς κάπου στὴν Τουλούζη, ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι τοῦτα τὰ **γενόσημα τῆς Ἀριστερᾶς** ἀνοιξαν τὸ δρόμο γιὰ νέα συμφορά.

Θὰ μπορούσα ὅλα τα καμώματα τοῦ κ. Τσίπρα καὶ τῆς πολυκέφαλῆς καὶ κακοκέφαλῆς κυβερνήσεώς του νὰ τὰ ὀνομάσω **Πράξη Καταστροφῆς**. Θὰ τὴν ἔλεγα καὶ πράξη δειλίας, ἀλλὰ συχνὰ μιὰ πράξη δειλίας μπορεῖ νὰ γίνῃ πράξη σωτηρίας. Δὲν κινδυνολογῶ. Ἀπεναντίας τώρα αἰσιοδοξῶ. Τὰ πράγματα βαίνουν διαρκῶς πρὸς τὸ χειρότερο. Καὶ τοῦτο μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ σὲ καλό. Ἐνδέχεται ὁ λαὸς μας νὰ βάλῃ κάποτε μυαλό. Καὶ νὰ διαλέξῃ ἄξιο ἀρχηγό.

Ὁ πολιτικὸς ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἶναι ὅπως ὁ τσέλιγκας τὸν παλιὸ καιρό. Ποὺ εἶχε τὴν εὐθύνη γιὰ τὰ πάντα. Γιὰ τὰ κοπάδια, γιὰ τὰ λειβάδια, γιὰ τὰ χεϊμαδιά, γιὰ τοὺς «**πρατάρηδες**» καὶ τοὺς «**γιδάρηδες**». Ὅ,τι κουβέντιαζε ὁ τσέλιγκας, δὲν μπορούσε νὰ εἶναι κατανοητὸ ἀπὸ τὸν ἀπλὸ βοσκό. Τὰ πάντα ἦσαν εὐθύνη τοῦ τσέλιγκα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ ἓναν πρωθυπουργό. Καὶ ἐξηγῶ: τί καταλαβαίνει σήμερα ὁ ἀπλὸς ψηφοφόρος ἀπ’ ὅσα κουβέντιαζαν ἐπὶ 5 μῆνες ὁ κ. Τσίπρας καὶ οἱ ἀριστόνοες οἰκονομολόγοι του μὲ τοὺς ὁμολόγους τους στὶς Βρυξέλλες καὶ ἄλλοι;

Βρισκόμουν στὸ Μπορντὼ ὅταν πληροφορήθηκα ὅτι ὀριστικοποιήθηκε τὸ δημοψήφισμα μὲ ἓνα σιβυλλικὸ ἐρωτηματικό. Ποὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ μᾶς ρίξῃ σὲ ἄπατο γκρεμό. Καὶ δὲν ἀπορῶ. Οἱ Ἕλληνες ἔχουν κάνει πολλὰ ἡλίθια πράγματα στὴ ζωὴ τους ποὺ θὰ δυσκολευόμουν πολὺ νὰ τὰ ταξινομήσω κατὰ μέγεθος ἡλιθιότητος. Δὲν ἀποκλείω τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς θανατηφόρου κενοῦ. Νὰ ψηφίσουν δηλαδὴ «ΟΧΙ», γιὰ νὰ μποῦν τάχα στὸ μάτι τῶν Εὐρωπαίων κι ἔτσι νὰ βγάλουν τὸ δικό τους.

Λυπᾶμαι, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴν κρίση τοῦ λαοῦ μας. Τὸ ξαναγράφω: Ἡ μάχη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας δὲν χάθηκε στὸ μέτωπο· χάθηκε στὴν κάλπη. Ἔχουμε τὴν τάση νὰ μετατρέπουμε τὸ ἥρεμο ρυάκι συχνότατα σὲ ἄγριο ἄνυδρο φαράγγι. Σὰν αὐτὸ τοῦ Ἀλῆ Βεράν.

Οὐδέποτε μέσα σὲ τόσο μικρὸ χρόνο ἑλληνικὴ κυβέρνησις δημιούργησε γιὰ τὸ τίποτε τόσο παγκόσμιον τόρο καὶ οὐδέποτε ἄλλη κυβέρνησις σὲ τόσο μικρὴ χρονικὴ στιγμὴ προκάλεσε τόση καταστροφὴ ποὺ μᾶλλον θὰ μεγεθυνθεῖ καὶ μάλιστα μὲ τὴ δική μας συνεισφορά. Ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Τσίπρα δὲν πολιτευόταν· διαφημιζόταν. Ἴσως μάλιστα περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴ διάσημη Μαντόνα. Ἦταν κυβέρνησις πριμαντόνα.

Τὰ «σούρτα – φέρτα» στὴν Εὐρώπη, στὴ Ρωσία, στὴν Ἀσία καὶ στὴν Ἀμερικὴ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση στοὺς ἀφελεῖς ἑνὸς δημιουργικοῦ παλμοῦ, ἐνῶ ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς περίτεχνης πομποφυγοθηρίας. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδαμε τόσες λεκτικὲς σαπουνόφουσες. Πομποφυγοθηρὲς συνεργάτες τοῦ πρωθυπουργοῦ, ποὺ παριστάνουν τοὺς πολιτικούς, νομίζουν ὅτι ἡ πολιτικὴ εἶναι παίγνιον κηφηνείου κι ἔκαναν τὴ σπουδαία θεωρία τῶν παιγνίων «**μπαίγνιο**», γιὰ νὰ γελᾷ ἡ οἰκουμένη. Καὶ ὁ λαὸς χαζολογοῦσε, χαζογελοῦσε, χαζοζητοκραύγαζε, νομίζοντας ὅτι ἔχει «μπροστάρηδες» Ροβεσπιέρους, Δαντῶν, Σαὶν Ζυστ καὶ Κουτόν. Τόσο κουτός! Γι’ αὐτὸ τὸν ἔφαγε ὁ μαρασμός.

Ἡ κυβέρνησις βούλιαξε μέσα στὸ βάλτο τῶν ἀβελτηριῶν της, τῶν ψευδῶν, τῶν ἀρριβισμῶν της. Οὐδὲν τὸ ἐπαναστατικόν. Διότι εἶναι μιὰ ἀριστοκρατίζουσα Ἀριστερά, ποὺ τὸν ἀριστερισμὸ της τὸν

γνώρισε σὲ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια τρανά, σὲ σχολὲς τῶν ΗΠΑ καὶ τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὁποῖες δημιούργησαν μιὰ ζύμη **«Ἀριστερῶν του Κουτιοῦ»** καὶ τοῦ σαλονιοῦ. Γι' αὐτὸ τούτη ἡ πολιτικὴ ταραντέλα ἐπικρίνεται ἀπὸ τοὺς σοβαροὺς Ἀριστεροὺς περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἐπικρίνεται καὶ ἀπὸ αὐστηροὺς Δεξιούς.

Τὸ εἶχα ὄνειρο ζωῆς νὰ ἐπισκεφθῶ τὶς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας καὶ νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τοὺς αἱματοπότιστους γιαλοὺς. Κι ἀκόμη νὰ ξαναδῶ τὴν περιοχὴ τοῦ Λάγκεντοκ. Ἦμουν στὰ κάστρα τῶν Καθαρῶν ὅταν πληροφορήθηκα τὴν πολιτικὴ βρομιὰ τῶν Ἀθηνῶν. Γιατί αὐτὸ τὸ δόλιο δημοψήφισμα εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ λεκέ. **Κάνει τὸ λαὸ λακέ.** Ἄκουσα στὴν ἐκεῖ τηλοψία καὶ τὶς δηλώσεις ἐνὸς δικοῦ μας ἰσχυροῦ παράγοντα. Οἱ Γάλλοι γύρω μου γελοῦσαν. Μελαγχόλησα. **Λαὸς ποὺ ἐκλέγει πολιτικούς γιὰ γέλια, εἶναι λαὸς γιὰ κλάματα.**

Στεκόμουν στὰ τεῖχη τῆς Καρκασσὸν κι ἀποροῦσα: Τί ἤθελε νὰ παραστήσει στὴν Εὐρώπη ὁ κ. Τσίπρας; Τὸν Κατσαντώνη ἢ τὸν Τσακιντζῆ, τὸν ἐφὲ τοῦ Ἀϊδινίου; Ὅλες αὐτὲς οἱ πόζες καὶ οἱ «κατινιὲς» ἦσαν ἀηδεῖς καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς λογικῆς. Ἦσαν ἀδέξιες κινήσεις καὶ μοῦ θύμιζαν ἕναν Λίβυο ταξιτζὴ ποὺ εἶχα μισθώσει μιὰ ἐποχὴ καὶ ποὺ τὸ προηγούμενο ὄχημα ποὺ εἶχε ὀδηγήσει ἦταν... καμήλα!

Ἀλλ' ἐπειδὴ ξεκινήσαμε τραγουδιστικά, ἄς κλείσουμε πάλι τραγουδιστικά, ἀφιερώνοντας στὸν πρωθυπουργὸ μας τὸ προφητικὸ ᾄσμα: **«Γεννήθηκες γιὰ τὴν καταστροφὴ...»**

02.07.2015

Πηγή: www.sarantoskargakos.gr/